Pregaria.cat

Entrada

COSTA UNA MICA RECUPERAR EL RITME

Les festes de Nadal ja resten lluny de la nostra ment. Volíem intentar agafar un ritme de meditació i de pregària que il·luminés el nostre retorn al dia a dia: família, escola, treball o atur, velocitat de creuer a les hores punta, neguit per l'ambient de costa de gener. Segurament ho hem intentat amb major o menor o nul resultat. Però això no és, ni de lluny, el més important.

El més important és que durant aquests dies Ell ens ha acompanyat amb la seva discreta presència, sense soroll ni anuncis cridaners, i la seva disposició sempre és la mateixa: ajudar-nos, consolar-nos, donar-nos ànims, vigoritzar el nostre esperit i acceptar-nos com som amb bon humor.

No volem posar-nos cap medalla, ni mostrar-nos eficients –homes i dones de molt ordre interior, capacitats per fer bons propòsits i assolir-los al 100%–. És Ell qui ens mou i ens guia de forma senzilla perquè –sabeu?– resulta que ens estima.

Segur que de tant en tant l'hem saludat i invocat, encara que sigui per demanar-li una ajuda molt concreta. Aquesta és una mena de pregària molt important, ja que indica que hi ha una relació. Pot ser un moment en el bus, fent cua, esperant el torn de la compra, parats en un semàfor vermell o perdent el temps en la marxa lenta dels cotxes a l'hora punta. No perdem mai aquesta invocació, aquesta mirada interior o intenció, perquè va teixint la relació i anirà provocant una set de poder dedicar més temps a beure de la font de l'amor, de la solidaritat i de la pau.

Arriba un moment que els temps curts es fan més llargs. De la paraula i el desig passem a la mirada interior. És una mirada que no hi veu, però mira i se sent mirada. No tant en els ulls com en el cor, i això l'ajuda a obrir-se envers els altres, la natura i la vida. En tot Ell hi és per activa o per passiva. Hi ha molta gent que mai ha agafat un llibre savi ni ha escoltat un testimoni místic i de fet, amb Ell present, més o menys conscientment, són persones sàvies i místiques. La persona mateixa no ho sap –menys encara: ni ho entén–, però el Senyor sí que ho sap; l'estima.

Passen els dies, passen les setmanes, els mesos i els anys... i Ell ens acompanya. Ànims, doncs! Tinguem les breus mirades interiors que aniran teixint les trobades, les meditacions i les pregàries més llargues.

Jesús Renau sj.